

Cum sa ajungem la fericirea de a-L intampina pe Domnul?

“Ce priveliste induiosatoare ne infatiseaza Intampinarea Domnului! Simeon, la adanci batraneti, tinandu-L in brate pe Pruncul Dumnezeu; de o parte si de alta a lui dreptul Iosif si Preasfanta Fecioara de Dumnezeu Nascatoare; nu departe, Ana Prorocita, postitoare si rugatoare in varsta de optzeci si patru de ani. Ochii tuturor sunt atintiti spre Mantuitorul. In El se topesc prin luarea-aminte si din El beau desfatate duhovniceasca, ce le hraneste sufletele. Puteti judeca singuri cat de mare era fericirea acestor suflete!

Dar si noi, fratilor, suntem chemati cu toti nu doar sa ne inchipuim in gand fericirea asta, ci si sa gustam din ea cu lucrul, pentru ca toti suntem chemati sa Il avem si sa Il purtam pe Domnul in noi insine si sa ne topim in El din toate puterile duhului nostru. Si iata ca atunci cand vom atinge starea aceasta nici fericirea noastra nu va fi mai prejos decat fericirea celor ce au luat parte la Intampinarea Domnului. Aceia erau fericiti vazand, iar noi vom fi fericiti nu vazand, ci crezand. Luati aminte, si eu va voi arata pe scurt cum sa ajungeti la aceasta. Iata ce sa faceti.

1. In primul rand, pocaiti-va. Aduceti-va aminte ca in viata duhovniceasca nimic nu se poate face fara pocainta. Orice ar cauta cineva, inceput a toate sa fie pocainta. Fara temelie nu se poate construi casa si fara destelenirea campului nu se poate nici semana, nici sadi pe el: nici in cautarile noastre duhovnicesti nu se poate intreprinde nimic fara pocainta –orice am face fara ea este in zadar. Asadar mai intai de toate pocaiti-va, adica plangeti tot raul pe care l-ati facut si luati hotararea de a face de acum inainte numai ceea ce place lui Dumnezeu. Asta va fi acelasi lucru cu intoarcerea privirilor si a intregului trup pe calea spre intampinarea Domnului ai primul pas pe aceasta cale.

2. Dupa aceea, pazind mereu neschimbat simtamantul pocaintei, randuiti-va un asemenea fel de viata si de purtare, incat la orice pas sau la orice miscare sa Il aveti dinainte intiparit in luarea voastra aminte pe Domnul si Mantuitorul nostru. O asemenea randuiala se va forma de la sine in voi daca:

a) tot ce faceti veti face intru slava Domnului si Mantuitorului, daca veti face pentru Hristos. Aici se au in vedere nu numai lucrurile mari, ci si orice lucrare indeobste. Pentru ca privitul si auzitul, tacerea si vorbirea, mancatul si bautul, sezutul si umblatul, osteneala si odihna si, indeobste, totul poate fi inchinat Domnului si sfintit cu numele Lui atotsfant. Dat fiind ca nu exista clipa in care sa nu facem ceva, randuindu-va astfel in lucrurile voastre incat Il veti intampina in fiecare clipa pe Domnul, intorcand spre slava Lui toate puterile voastre. Sa impliniti aceasta si sa primiti de aici roada veti putea cu atat mai lesne, daca:

b) in randuiala treburilor voastre de zi cu zi veti baga pravile de rugaciune la biserica si acasa, si daca, indeobste, va veti pune legea de a fi implinatori cu de-amanuntul ai tuturor randuielilor Sfintei Biserici pana la cea mai mica iota, fara filosofari desarte si talcuiri strambe, intru simplitatea inimii. Cuprinsul oricarei rugaciuni este Domnul si intoarcerea noastra catre Dansul: asadar, savarsindu-o sau luand parte la ea, Il veti intampina pe Domnul in impreuna-simtirile si desfatarile inimii voastre. Daca dupa aceea:

c) rastimpurile de vreme ramase le veti umple cu citirea Scripturilor despre Domnul, sau cu ascultarea celor ce se vorbesc despre El, sau cu cugetarea proprie la El si la marea lucrare a mantuirii, pe care El a savarsit-o pe pamant, veti vedea singuri ca nici inlauntrul

vostru, nici in afara nu va ramane nimic care sa nu va aduca aminte de Domnul, care sa nu Il zugraveasca luarii voastre aminte, care sa nu aduca duhul vostru spre intampinarea Lui.

3. Nu trebuie, totusi, sa uitam ca toate aceste osteneli si indeletniciri sunt numai pregatitoare. Nu trebuie sa ramanem numai la ele, ci trebuie sa nazuim mai departe. Din hrana pe care o mancam in forma bruta organismul extrage elementele vitale subtile: si din aceste indeletniciri, savarsite in chip vazut, trebuie sa se formeze in duh dispozitii sau nazuinte spre Domnul foarte subtile, si anume: sub osteneala inchinarii tuturor lucrurilor Domnului trebuie sa domneasca nazuinta tuturor dorintelor sufletului nostru numai si numai spre Domnul; sub implinirea tuturor rugaciunilor ori sub participarea la slujbe trebuie sa se alcatuiasca in inima impreuna-simtirea doar catre Domnul si catre ceea ce e Domnesc; sub citirea si ascultarea Scripturilor despre Domnul trebuie sa se afle la temelie nazuinta cea de bunavoie cu care mintea noastra ia aminte numai la Domnul. Ostenelile cu pricina sunt ca lucrarea tarinii pe cand aceste nazuinte sunt ceea ce rasare din semanatura; acelea sunt tulpina si ramurile, pe cand acestea sunt floarea si roadele. Cand apar in noi aceste dispozitii, aceste asezari sufletesti, asta va insemna ca duhul nostru a iesit in intampinarea Domnului cu toata constiinta si cu toata asezarea sa. Si intrucat Domnul este pretutindeni si El Insusi cauta sa Se intampine cu duhul nostru, reiese ca intampinarea dintre ei se va aranja atunci de la sine. Din acea clipa duhul nostru va incepe sa guste din fericirea Dreptului Simeon, adica va incepe sa-L poarte pe Domnul in bratele puterilor si nazuintelor sale. Aceasta este ceea ce se numeste gustarea Domnului, odihna in El, starea cu mintea inaintea lui Dumnezeu, umblarea inaintea Domnului, rugaciunea neincetata – obiectul ostenelilor, dorintelor si cautarilor tuturor Sfintilor lui Dumnezeu.

Va doresc sa va invredniciti de bunul acesta tuturor, celor ce praznuiti acum Intampinarea Domnului.

(...) Odata ce te-ai asezat launtric in felul acesta, degrab Il vei intampina pe Domnul. El va intra in tine si Se va odihni in tine ca in bratele Dreptului Simeon. Sa mai usurezi si cu altceva osteneala de care este neaparata nevoie in cautarea intampinarii Domnului, nu se poate.

Rugaciunea lui Iisus: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ma are multa putere sa ajute in osteneala aceasta – dar nu in sine, ci cu conditia nazuintei spre Domnul a tuturor puterilor duhului nostru!

Asadar Fiti treji, privegheati! (I Petr. 5, 8). Cele de Sus cautati... si viata voastra sa fie ascunsa cu Hristos in Dumnezeu (Colos. 3, 1, 3). Atunci dupa ce va veti fi facut un duh cu Domnul (I Cor. 6, 17), Il veti vedea si imbratisa pe Acest Domn, si se va bucura inima voastra, si bucuria voastra nimeni nu o va lua de la voi (In 16, 22) nici in veacul acesta, nici in cel care va sa fie. Amin!"

“Pe Domnul Il intampina numai cei care implinesc cu ravna poruncile. Aceasta este roada a lucrarii cu multa truda si plata pentru osteneli. Intampinarea Domnului este un fenomen al vietii launtrice a omului.

Cat de fericiti sunt cei pe care Domnul i-a invrednicit sa fie partasi la aducerea Lui, la patruzeci de zile, in templu! Dreptul Simeon L-a luat pe Prunc in bratele sale – insa Acest Prunc era si Dumnezeu desavarsit, Care tine toate. Simeon se atinge de trupul Pruncului-Om, insa Dumnezeu-Pruncul ii umplea sufletul, dupa cum umplea sufletele tuturor cati erau de fata. Si iata ca Simeon canta cantare, Ana proroceste, Maica Domnului cu Iosif se inchina evlavios – pentru ca unde este cercetarea dumnezeiasca, acolo este raiul desfatarii. Sufletul care L-a intampinat pe Domnul si a fost intampinat de El gusta o fericire mai presus de fire.

Sa ravnim, fratilor, acestor fericiti! Pentru ca Domnul lor e si Domnul nostru. Cel ce S-a intampinat cu ei este gata sa Se intampine si cu noi. Pentru ca zice: „Ma voi salaslui intru ei si voi umbla”. Sa iesim inaintea fetei Celui ce vine sa Se salasluiasca intru noi, si sa-L intampinam, si vom fi intampinati de El – si se va bucura duhul nostru ca cei ce a gasit comoara care nu se imputineaza, si va canta lui Dumnezeu cantarile de lauda ale mantuirii.

Adanciti-va cugetarea in Intampinarea Domnului, cercetati tot ce a avut loc acolo si invatati cum sa ajungeti si voi sa-L intampinati.

Vedeti cine ia parte la Intampinare? Maica lui Dumnezeu, Fecioara cea Preacurata, doi batrani si o batrana, care au intrat intre hotarele despatimirii.

„Fericiti cei curati cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu.”

Soarele, luminand toate, se vede in lucrurile pamantesti numai atunci cand intalneste o picatura curata de roua, cristal limpede sau apa curata: si Dumnezeu, Cel pretutindenea fiilor, binevoieste sa arate in chip vazut de toti prezenta Sa numai acolo unde intalneste curatie a duhului si a trupului. Asadar, daca doriti sa-L intampinati pe Domnul, sa aveti ravna pentru curatie. Nu mergeti departe si nu va pierdeti in nedumeriri:

„Ce o fi curatia si cum sa ajungem la ea?”

Curatia este despatimire. Calea catre despatimire este implinirea poruncilor. Fiecare porunca, implinita si primita cu inima ca lege dupa care activitatea omului se calauzeste in chip statornic, omoara patima ce ii e potrivnica. Iar toate poruncile, primite in acest fel, omoara patimile si fac sa se salasluiasca in om despatimirea. Iata de ce la Intampinare este cine este: Stapania, cea mai sfanta decat toti Sfintii, Iosif cel drept, Simeon cel drept si evlavios, Ana Prorocita, care nu se departa de templu, slujind lui Dumnezeu cu post si cu rugaciune ziua si noaptea – adica toti erau implinitori plini de ravna ai poruncilor. Deci sa aveti ravna pentru implinirea poruncilor, si veti intra pe taramul curatiei, si-L veti intampina pe Domnul, Care nu este departe de nimeni dintre noi.

Sa nu socoata cineva ca pentru asta e nevoie sa faca schimbari mari in viata sa ori sa nascoceasca stiu eu ce cai deosebite. Nu: in ce stare a fost chemat cineva, in aceea sa si ramana. Pe toate caile poate fi intampinat Domnul, fiindca pe toate este pecetea poruncilor Lui. Atata doar ca fiecare trebuie sa-si faca lucrarea asa cum trebuie. Daca este in feciorie, sa fie feciorelnic asemenea Preacuratei; daca este om cu familie, sa faca faptele dreptatii casnice, ca Iosif; daca este vaduv, sa fie vaduv ca Ana; daca slujeste, sa slujeasca dupa pilda lui Simeon. Nu cauta departe poruncile. Ele-s la indemana. Sa traiesti bine ca om de familie,

ca cetatean, ca fiu al Bisericii, sau ca feciorelnic, sau ca vaduv care s-a afierosit Domnului – si vei trai potrivit poruncilor, si Hristos o sa te sfinteasca, si va binevoi a fi primit in bratele inimii tale ca in bratele Dreptului Simeon.

In Intampinare vedeti dulce tihna a duhului care se veseleste si canta. Aceasta odihna insa e rodul unei lucrari de multi ani, cu multa truda si niciodata curmata. De aici sa trageți invatatura! Nu trebuie sa facem putin bine, si gata. Nu: trebuie sa mergem pe calea poruncilor de la o varsta frageda, asemenea Stapanei, si sa umblam pe ea fara abatere pana la adanci batranete, ca Simeon, care a trait in sfintenie dincolo de hotarele varstei care indeobste e cu putinta omului. Intampinarea Domnului va fi rasplata pentru ostenelile intregii vietii, va fi atingerea scopului, dupa care cei invredniciti de ea incep a canta: Acum slobozeste pe robul Tau... (Lc. 2, 29), pentru ca au vazut mantuirea. Altfel spus, cu toata fiinta lor se muta din aceasta viata in alta, avand viata lor ascunsa cu Hristos in Dumnezeu.

Daruieste-ne, Doamne, sa ne ostenim in asa fel, ca sa atingem acest fericit hotar si sa-L intampinam pe Domnul! Primind aceasta urare de bine, sa nu socoata cineva ca in cuvintele „sa-L intampinam pe Domnul” se ascunde cine stie ce subinteles. Nu. Ascultati ce spune Insusi Domnul, Care nu minte:

Cel ce are poruncile Mele si le pazeste, acela este cel care Ma iubeste, iar cel ce Ma iubeste pe Mine, iubit va fi de Tatal Meu, si Eu il voi iubi pe el, si Ma voi arata lui (In.14, 21).

Daca Se va arata, va fi si primit; daca va fi primit, va fi si intampinat. Si noi stim din Vietile Sfintilor ca Domnul intr-adevar S-a aratat multora fata catre fata, de pilda ucenicilor dupa Inviere sau Apostolului Petru dupa intoarcerea lui, care a si primit de la Domnul Insusi invatatura despre toate tainele mantuirii. Aceasta aratare vazuta nu este insa de trebuinta pentru toti si nu li se daruie tuturor. De altfel, nu numai ea este avuta in vedere cand Domnul fagaduieste ca Se va arata tuturor celor ce Il iubesc si implinesc cu dragoste poruncile Lui, ci o alta aratare a Domnului – o aratare de taina, in duhul nostru, duhului nostru. El e simtit atat de aproape in duh ca si cum S-ar atinge de el sau chiar S-ar uni cu el. Este vorba de acea stare pentru care apostolul se ruga sa le fie daruita ucenicilor sai:

Copiii mei, pentru care sufar iarasi durerile nasterii pana ce Hristos va lua chip in voi (Gal. 4, 19).

Cei care au ajuns la aceasta intiparire a icoanei Domnului in duh Il vad intotdeauna inaintea lor si umbla intotdeauna inaintea fetei Lui. Unii ca acestia, intalnindu-L o data, raman necontenit in intampinarea aceasta, asemenea dreptului Simeon, purtandu-L pe Domnul in bratele duhului si cantandu-I cantari de recunostinta intru simtamantul mantuirii vazute si gustate launtric si neindoielnic.

Daruieste-ne, Doamne, si iarasi zic, daruieste-ne sa ne ostenim in asa fel incat sa ajungem la asta. Candva o sa aiba loc, fratilor, o intampinare a Domnului care va fi de obste pentru intregul neam omenesc, cand se va auzi glasul:

„Iata, Mirele vine, iesiti in intampinarea Lui!”

Cu bucurie Il vor intampina doar cei care s-au deprins cu aceasta intampinare aici, care au gustat puterea Lui inca de pe calea acestei vietii sau care, cel putin, au luat hotararea neclintita de a ajunge acolo si au inceput ostenelile de care este neaparata nevoie in aceasta

lucrare, si anume ostenelile curatirii inimii prin implinirea neabatuta a tuturor poruncilor lui Dumnezeu.

Iar cei ce nu s-au deprins cu aceasta intampinare vor fi zguduiti de glasul acela: „Iesiti in intampinarea Lui!”, si de la intampinarea Domnului vor dobandi nu bucurie, ci frica si cutremur, care, incepand acolo unde nu mai sunt schimbari ale vremii, vor ramane apoi in ei pentru vecie, alcatuind pentru ei propriul iad – mostenirea celor lepadati.

Ganditi-va la aceasta, fratilor, si primiti de aici un imbold nou si deosebit pentru a implini cu ravna poruncile dumnezeiesti, implinire care duce la curatie si despatimire si care invredniceste de intampinarea Domnului in duh – iar aceasta intampinare, aducand fericire aici, pune si pentru fericirea de dincolo temelie trainica si nadejde neindoielnica de a o primi.

Cata bucurie li face Domnului cel care chiar acum ia hotararea de a alerga asa, si nu altminteri, pe calea vietii ce i-a mai ramas de trait! Domnul sa binecuvanteze o asemenea hotarare. Amin!”

(din: Sfantul Teofan Zavoratul – “Predici”, Ed. Sophia, Bucuresti, 2009)